

MIMOSA

Bạn tôi không chịu đi / cứ đứng yên ngó mãi . Tôi cũng đành dừng lại / hỏi /
chớ anh ngó gì?

Bạn tôi chỉ cái cây / có hoa vàng đơm nở / từng chùm hoa rục rờ / một màu
vàng như trăng...

Bạn nói: đó giai nhân / mà đời tôi mơ ước / bây giờ mới gặp được...nên tôi
nhìn, không đi!

Tôi nhìn hoa...cũng mê. Ôi chùm hoa đẹp quá. Màu bạc của cánh lá / càng tôn
màu vàng hoa...

Tôi nói: Mimosa! Bạn chớp chớp con mắt. Lúc đó con ong mật / cũng chớp
cánh bên hoa...

Bạn nói: Mimosa / trắng ngọc ngà Đà Lạt / hương của hoa ngào ngạt / những
đêm trăng tình yêu...

Bạn tôi quê Ninh Kiều / thị trấn Cần Thơ đó. Bạn sinh ở Nam Bộ / chưa Đà Lạt
bao giờ...

Bạn chi đọc trong thơ / nay mới về Phố Núi / thấy Mimosa bên suối / thấy
trắng vàng trong mây...

Bạn tôi nhẹ bàn tay / nâng chùm hoa âu yếm / tôi cũng muốn chết lịm / nhớ
người thương rất xa...

Người yêu tôi yêu hoa / nhưng hoa quỳ hoang dã. Tôi muốn giụi đôi má / tìm
mùi hương xa xôi...

Trần Văn Lệ

